

bragt frem, og at Nationalbanken har modsat sig Undersøgelsen, og det kalder jeg, at Embedsmanden er sat paa Døren, idet Nationalbanken nægter at lade sig underkaste Kontrol af Statens Bankembedsmand. Men det, jeg gerne vilde lægge Vægten paa i denne Forbindelse, er dette, at Nationalbanken saa ogsaa føler sig staaende udenfor de Regler med Hensyn til Bankførelse, som gælder for andre Banker. Det maa Nationalbanken jo gøre, naar den kan være med til at belaa Bankaktier i et saadant Omfang, som den maa vide er faretruende, i et Omfang, som enhver anden Bank maatte give Indberetning om. Nationalbanken har altsaa ikke paa nogen som helst Maade følt sig forpligtet til at give Indberetning om, at ca. en Trediedel af Landmandsbankens Aktier var lombarderet i Nationalbanken. Jeg mener fremdeles, at Nationalbanken har et meget betydeligt Ansvar med Hensyn til hele denne Aktieopkøbshistorie, og jeg vægrer mig stadig ved at tro, at Nationalbanken kan drive sine Udlaansforretninger paa en saadan Maade, at den ikke kender dem, der staar bagved en Belaaningsaffære, som drejer sig om 30 Mill. Kr. Landmandsbankaktier. Desuden havde Nationalbanken jo muligvis kunnet faa Underretning eller burde maaske have faaet Underretning om dette Forhold af Repræsentantskabets Formand. Repræsentantskabets Formand kan formentlig i Henhold til sin nære Forbindelse med Landmandsbanken ikke have været uvidende om, at Landmandsbanken havde stiftet et Aktieselskab med det Formaal at købe Bankens egne Aktier op. Og enten det nu er Landmandsbankens juridiske Konsulent, der har forsømt at gribe ind i dette Spørgsmaal, eller det er Nationalbankens Repræsentantskabs Formand, der har glemt at gribe ind der, saa er der aabenbart et eller andet Sted begaaet en Fejl, som det er vanskeligt for udenforstaaende at begribe, naar der eksisterer et saa nært Forhold mellem Nationalbanken og Landmandsbanken som det, vi alle kender. Uskyldighed med Hensyn til at vide, hvilke Aktier det drejede sig om, og hvilken Bank der stod bag ved, forekommer mig stadig at være mærkeligt. Jeg vil atter sige, at jeg kan ikke tro, at de Folk, der har haft Hænder med i Spillet her, er saa uduelige, at de ikke vidste det.

Hvad Bankloven angaar, vilde jeg ikke spørge den højtærede Handelsminister, hvorledes hans Stilling var, fordi jeg ikke vilde friste ham til at give

Løfter, som han maaske ikke kunde indfri; men jeg er naturligvis glad over, at Handelsministeren her erklærer, at denne Situation har omvendt ham med Hensyn til Synet paa Banklovens Revision. Det er dog noget Bevis for, at mine Synspunkter har været de rigtige, og at Teorierne har været saa stærke, at de har været i Stand til at omvende Handelsministeren. Uden naturligvis at mene, at den højtærede Handelsminister er en Synder, maa jeg sige, at der ogsaa i dette Tilfælde er Glæde over Syndere, som omvender sig.

Om Opkøbet af Aktier har baade det ærede 18de tingvalgte Medlem (Brandes) og naturligvis det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (Schovelin) udtalt sig. Det forekommer mig, at begge de ærede Medlemmer i noget for høj Grad syntes, at dette her dog var en ganske naturlig Ting. Det forstaar jeg ikke. Det er forbudt Bankerne at købe egne Aktier op udover et vist Maal. Det skal offentliggøres i Bankens Maanedsbalancer, hvor mange af dens egne Aktier den ligger inde med, og saa finder man det legitimt, at denne Bank for at føre Offentligheden bag Lyset — ikke direkte køber sine egne Aktier op og opfører dem paa sine Regnskaber, men danner et Selskab med det Formaal at købe Aktierne. Jeg finder det ganske uanstændigt, og jeg mener tillige, at det er ulovligt, men det vil jo senere komme frem. Hvis man paa den Maade kunde omgaa Bankloven, er Paragraffen om Opkøb af egne Aktier intet som helst værd. Det undrer mig derfor noget, at de ærede Medlemmer syntes, at dette Opkøb af Aktier var ganske rimeligt og ganske legitimt. Ja, udfra de privat-økonomiske Interesser, som hidtil har været herskende i Landmandsbanken, har det været legitimt og berettiget, men efter den Moral, jeg vil haabe, der i Fremtiden kommer i Landmandsbankens Bankliv, vil jeg i hvert Fald anse det for at være ganske illegitimt.

Bankens Regnskab syntes det ærede 18de tingvalgte Medlem at se noget mildt paa. Jeg udtalte, at det Regnskab, som er kommet i Foraaret 1922, var urigtigt, og jeg udtalte tillige, at de Mennesker, som skrev under paa dette Regnskab, maatte vide, at det var urigtigt. Jeg kan nemlig ikke tiltro de paagældende saa stor Uvidenhed om deres egne Forhold, som dette Regnskabs Aflæggelse i god Tro vilde vidne om. Kendsgerningerne to Maaneder